

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **M.B.**, st. př. U., bytem v ČR P. 4, B. 1227/9, zastoupen: Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 3, o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 31. května 2011, č. j. MV-4868-5/SO-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 10. 2010, č. j. CPPH-016044/CI-2010-60, ve věci neudělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonný manažer – účast v právnické osobě, podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. i) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Žalobce v podané žalobě tvrdil nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost a projev libovůle žalovaného.

Dále namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 3, § 68 odst. 2, 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v rozhodném znění (dále též „správní řád“).

Žalobce první žalobní námitku, spočívající v nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí spatřoval:

- A) ve výrokové části, neboť z ní není zřejmé, na základě jakého žalobcova jednání došlo k zamítnutí žádosti. Poukázal na to, že z ust. § 56 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců lze dovodit více skutkových podstat jednání.
- B) v odůvodnění, neboť nesouhlasil s hodnocením způsobu a kvality fungování obchodní společnosti, již je statutárním orgánem. Je přesvědčen, že splňoval veškeré zákonné podmínky a předpoklady pro výkon funkce jednatele dle § 135 odst. 2 ve spojení s § 194 odst. 7 obchodního zákoníku s odkazem na vyhlášku č. 250/2005 a § 6 zákona č. 455/1991. Uvedl, že jeho neznalost názvu obchodní společnosti a jiných údajů je právně nevýznamná. Nelze mu klást k tíži, že bezprostředně po formálním zahájení své činnosti nezapočal fakticky vykonávat funkci jednatele. Zdůraznil, že z žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývá zásadní skutečnost, k jakému konkrétnímu účelu měl žalobce vízum, resp. dlouhodobý pobyt zneužít. Dovodil, že pokud by byla absence tohoto esenciálního skutkového zjištění přípustná, bylo by pak možné neprodloužit resp. zrušit povolení k dlouhodobému pobytu, popř. dlouhodobé vízum, v podstatě kdykoli.

Druhou žalobní námitkou bylo tvrzení žalobce, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je založeno na nedostatečně zjištěném stavu věci. Uvedl, že bez dalšího prováděného dokazování nesmí správní orgán dojít k závěru ve smyslu § 56 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců. Přestože žalovaný odkázal na § 135 obchodního zákoníku, ohledně povinnosti jednatele řádně vést předepsané evidence, účetnictví, seznam společníků a informovat společníky o záležitostech společnosti tak, za účelem zjištění citovaných skutečností neprovedl žádná skutková zjištění.

Třetí žalobní námitka spočívala v nesprávném procesním postupu žalovaného, neboť pokud dospěl k názoru, že žalobce neplní účel pobytu, tj. nevykonává řádně funkci jednatele, měl mu zrušit povolení k dlouhodobému pobytu, resp. neudělit povolení k dlouhodobému pobytu. Upozornil, že žalovaný disponuje jinými instrumenty ke kontrole, zda cizinec plní účel pobytu ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Poukázal na ustálenou rozhodovací praxi žalovaného ve věci pobytu cizinců, dle které je akceptováno přechodné období nejméně 60 dnů, při změně účelu, popř. změně zaměstnavatele, či obchodní společnosti.

Čtvrtá žalobou uplatněná námitka spočívala v projevu libovůle žalovaného. Žalobce ji spatřoval v tom, že žalovaný se nad rámec svých pravomocí vyjádřil k odborným znalostem žalobce ve vztahu k výkonu jeho funkce v obchodní společnosti. Poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 As 55/2007 a 2 As 31/2005 a citoval pasáž „...*Ministerstvo nesmí z textu ust. § 7 odst. 1 zákona dovozovat, že k podmínkám zde uvedeným může připojovat podmínky další, v textu zákona uvedené, jak by vyplývalo z absolutizace významu slova lze. Takové volné rozšiřování podmínek udělení státního občanství úvahou správního orgánu nad rámec zákona by bylo libovůlí*“. Uvedl, že podmínky pro udělení státního občanství musí stanovit zákonodárce, nikoli státní orgány, které jsou součástí moci výkonné, neboť jinak by se jednalo o neomezenou suverenitu a volnost správních orgánů, která je nepřípustná. Postup žalovaného označil za svévolný, řádně neodůvodněný a nepřezkoumatelný.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Popřel tvrzení žalobce ohledně ustálené rozhodovací praxe správních orgánů, dle které mají akceptovat přechodné období nejméně po dobu 60 dní při změně účelu, případně změně zaměstnavatele či obchodní společnosti. Nesouhlasil s tím, že by k výše uvedenému postupu v praxi docházelo. Poukázal na to, že zákon o pobytu cizinců v žádném zákonném ustanovení neobsahuje možnost citovaného postupu a ani žalobce neuvedl konkrétní případ, kdy k takovému jednání mělo ze strany žalovaného dojít.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Při ústním jednání právní zástupce žalobce setrval na svém stanovisku. Doplnil, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil, neboť právní posouzení odvozoval od zákonných ustanovení, která upravují pobyt cizince na základě uděleného víza. Žalobce však podával žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

Žalovaný se z konání ústního jednání písemně, podáním ze dne 14. října 2014, omluvil a souhlasil s projednáním věci v nepřítomnosti.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Dle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.

Dle ust. § 46 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů.

Dle § 56 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného vízem neopustí území nebo že vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení víza.

Dle ust. § 133-135 odst. 1 zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník ve znění rozhodném (dále jen „obchodní zákoník“) statutárním orgánem společnosti je jeden nebo více jednatelů. Je-li jednatelů více, je oprávněn jednat jménem společnosti každý z nich samostatně, nestanoví-li společenská smlouva nebo statuty jinak. Jednateli náleží obchodní vedení společnosti. K rozhodnutí o obchodním vedení společnosti, má-li společnost více jednatelů, se vyžaduje souhlas většiny jednatelů, nestanoví-li společenská smlouva jinak. Jednatelé jsou povinni zajistit řádné vedení předepsané evidence a účetnictví, vést seznam společníků a informovat společníky o záležitostech společnosti.

Dle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2.

Dle § 51 odst. 3 správního řádu je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

Dle ust. § 68 odst. 2, 3 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí musí obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. (3) V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu správních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Soud o věci uvažil takto:

Podstatou sporu je posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí s ohledem na žalobcem tvrzenou nepřezkoumatelnost jeho výrokové části a odůvodnění, zda žalovaný projevil libovůli ve svém správního uvážení spočívající ve svévolném rozšiřování zákonem stanovených důvodů pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu, a posouzení, zda se žalovaný dopustil namítané procesní vady – nedostatečně zjištěného skutkového stavu k posouzení výkonu pracovní činnosti žalobce jako jednatele obchodní společnosti.

K tomu z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že žalobci byl první přechodný pobyt na území České republiky povolen na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání s platností od 12. 1. 2006 do 9. 6. 2006. Poté mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem až do 31. 5. 2007. Následně získal povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu manažer – účast v právnické osobě s platností od 27. 3. 2007 do 26. 3. 2009. Poslední povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání získal s platností od 22. 4. 2009 do 30. 4. 2010.

Dne 25. 2. 2010 žalobce podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu manažer – účast v právnické osobě (dále též „žádost“). K žádosti mj. doložil výpis z obchodního rejstříku společnosti DARS VISIT s. r. o. ke dni 2. 3. 2010 z něhož vyplynulo, že společnost byla zapsána do obchodního rejstříku dne 1. 3. 2010, statutárním orgánem je dvanáct jednatelů. Jedním z jednatelů je žalobce, kterému vznikla funkce jednatele dne 1. 3. 2010. Zapsaným předmětem podnikání společnosti je pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Dne 3. 5. 2010 správní orgán I. stupně se žalobcem sepsal protokol o vyjádření účastníka správního řízení pod č. j. CPPH-016044/CI-2010-60. Podle obsahu protokolu je žalobce ženatý, jeho manželka a dvě děti jsou na Ukrajině. Předchozí pobyt na území ČR mu byl udělen za pracovním účelem. Pracoval v úklidové firmě ROSY. Uvedl, že nyní žádá o dlouhodobý pobyt, aby mohl vykonávat funkci jednatele. Proto dal plnou moc „mafíánovi“ jménem M.. Nepamatoval si název společnosti, ve které měl pracovat jako jednatel ani adresu jejího sídla. Vysvětlil to tím, že ve společnosti prozatím nepracuje a nebyl tam. O společnosti se dozvěděl od kamaráda I., který mu sdělil, že ve společnosti je volné jedno místo jednatele. Uvedl, že neví přesně, jaká bude jeho náplň práce, kamarád mu řekl pouze, že bude pomáhat. Doposud žádný peněžní vklad do společnosti nevložil.

Správní orgán I. stupně na základě skutečností zjištěných z protokolu o vyjádření žalobce a výpisu z obchodního rejstříku společnosti DARS VISIT, s. r. o. dospěl k názoru, že

žalobce neplní a nebude plnit účel pobytu, o který žádá, tj. výkonný manažer – účast v právnické osobě. Na straně žalobce spatřoval velké podezření ze zneužití víza k jinému účelu. V rámci právního posouzení dané věci odkázal na ustanovení § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců a vyložil, že negativně posoudil žalobcovu neznalost názvu společnosti, v níž měl již cca dva měsíce působit ve funkci jednatele. Taktéž ve prospěch žalobce nespověděl neznalost adresy sídla společnosti a skutečnost, že ji dosud nenavštívil. Na základě výše uvedeného dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že žalobce nemá v úmyslu plnit účel pobytu, ke kterému svou žádost podával, tj. účast v právnické osobě – výkonný manažer s hodlám vízum zneužít k jinému účelu. Proto žádost rozhodnutím ze dne 6. 10. 2010, č. j. CPPH-016044/CI-2010-60, dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců zamítl a povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky žalobci neudělil.

O odvolání, ve kterém žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě (odvolání ze dne 20. 9. 2010), rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, v němž zdůraznil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu s platnými právními normami České republiky. Námitku nepřezkoumatelnosti výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný odmítl s tím, že správní orgán I. stupně aplikoval ust. § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění rozhodnutí jednoznačně vyplývá konkrétní důvod, na základě kterého správní orgán I. stupně ve věci rozhodl, tj., že cizinec hodlá udělené povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti. Připustil, že upřesnění konkrétního důvodu uvedením citace ve výroku rozhodnutí je považováno za žádoucí, nicméně jeho absence nepředstavuje vadu, která by měla vliv na zákonnost daného rozhodnutí. Námitku nepřezkoumatelnosti odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný rovněž odmítl s poukazem na řádně zjištěný skutkový stav ve věci. Zdůraznil, že správní orgán I. stupně je povinen hodnotit všechny skutečnosti konkrétního případu a samotné předložení zákonem stanovených náležitostí nemá automaticky za následek kladné rozhodnutí ve věci. Shodně se správním orgánem I. stupně považoval za stěžejní důkaz dané věci protokol sepsaný se žalobcem. Rovněž odmítl námitky týkající se vyjádření správního orgánu I. stupně nad rámec jeho pravomoci k odborným znalostem žalobce ve vztahu k výkonu funkce jednatele v obchodní společnosti. Odkázal na obsah protokolu, z něhož vyplývá, že správní orgán I. stupně kladl žalobci otázky týkající se plnění účelu pobytu. Žalobce se vyjadřoval pouze ke své osobní činnosti pro obchodní společnost, což souvisí s plněním účelu pobytu dle jeho žádosti. Dále žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že splňuje podmínky a zákonné předpoklady pro pozici jednatele v dané společnosti. Poukázal na § 133, § 134 a § 135 obchodního zákoníku, z nichž vyplývají povinnosti jednatele, jako např. obchodní vedení společnosti, zajištění řádného vedení předepsané evidence a účetnictví atp. Oproti tomu, jak vyplývá z protokolu ze dne 3. 5. 2010, žalobce, který měl již skoro dva měsíce vykonávat funkci jednatele společnosti DARS VISIT, s. r. o., nevěděl, jak se společnost, ve které pracuje a vykonává řídicí funkci, jmenuje ani nevěděl, kde má sídlo, neboť tam ještě nebyl. Nevěděl ani, jaká je náplň jeho práce. Žalovaný shodně se správním orgánem I. stupně dospěl k závěru, že na straně žalobce byly dány důvodné pochybnosti nasvědčující tomu, že povolení k dlouhodobému pobytu hodlá zneužít k jinému účelu, než který uvedl v žádosti. Navíc žalovaný upozornil na poměrně dlouhou dobu dosavadního pobytu žalobce na území České republiky. Zdůraznil, že předchozí povolení k dlouhodobému pobytu mu byla vydávána za tímž účelem, tj. buď za účelem zaměstnání, či za účelem výkonného manažera – účast v právnické osobě, čímž měl žalobce dostatek příležitostí zorientovat se v otázce účelu pobytu na území České republiky.

Soud vyhodnotil žalobní námitky jako nedůvodné.

Žalobce předně namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v nesrozumitelnosti jeho výroku a odůvodnění. Je pravdou, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně odkazuje na celé zákonné ustanovení § 56 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, obsahující dvě skutkové podstaty jednání, a to jednak situaci, kdy zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného vízem neopustí území anebo situaci, kdy *cizinec vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uvedeno v žádosti o udělení víza*. Již v prvním odstavci odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je však uveden konkrétní důvod pro neudělení dlouhodobého pobytu žalobci podle § 56 odst. 1 písm. i) citovaného zákona (druhá skutková podstata), a sice že „policie vízum neudělí, jestliže je zjištěno, že cizinec hodlá vízum zneužít k jinému účelu, než je uvedeno v žádosti o udělení víza“. Rozhodnutí je přitom třeba vnímat jako jeden celek, ve vzájemném kontextu jeho výrokové části a odůvodnění. Soud proto přisvědčil stanovisku žalovaného, podle kterého z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí jednoznačným a určitým způsobem vyplývá, že žalobce svým jednáním naplnil druhou skutkovou podstatu zákonného důvodu dle § 56 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců. Žalobcem vytýkaná vada proto nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Pochybení žalovaného soud neshledal ani v obsahu odůvodnění jeho rozhodnutí. Žalovaný právem poukázal na znění ust. §§ 133-135 obchodního zákoníku, ze kterých vyplývají pro jednatele společnosti s ručením omezením konkrétní povinnosti. Z nich zřejmé, že jednatel je nejvyšší řídicí článek společnosti s ručením omezeným, který má v rámci svých kompetencí nejvyšší postavení při řízení a vedení společnosti a jejím základním fungováním. Soud odmítl výtku žalobce, že žalovaný nesprávně hodnotil způsob a kvalitu fungování obchodní společnosti DARS VISIT, s. r. o. Takové posouzení z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývá. Žalovaný neposuzoval, zda žalobce splňuje zákonem stanovené podmínky či předpoklady pro výkon funkce jednatele, nehodnotil jeho odbornou znalost či, zda má náležité vzdělání a schopnosti pro řádný výkon funkce jednatele. Pouze porovnával a poukazoval na jedné straně na mimořádné postavení jednatele, statutárního orgánu, který má v rámci svých zákonných pravomocí nejvyšší postavení při řízení a vedení společnosti a jejího základního fungování, a na druhé straně kontrastující postoj žalobce, který nevěděl fungování společnosti, v níž vykonává vrcholnou funkci a ani o své pracovní náplni, nic nevěděl. Nadto je z odůvodnění žalovaného rozhodnutí patrné, že se jednalo jen o podpůrný argument k provedenému právnímu hodnocení.

Soud nesdílí ani názor žalobce, že je jeho neznalost výše uvedených skutečností právně irelevantní. Naopak, soud je přesvědčen, že pokud by měl žalobce skutečně zájem vykonávat funkci jednatele, měl by dostatek základních znalostí nejen o společnosti samé, jejím předmětu podnikání ale i o ostatních (jedenácti) jednatelech společnosti. Znalost základních informací o pracovní činnosti je zcela logická a osvědčovala by snahu žalobce vykonávat jím tvrzený účel pobytu. Jednání žalobce, který sám tvrdí, že neví, jaká je náplň jeho pracovní činnosti, nezná společnost, pro kterou by měl vykonávat pracovní činnost, neví, kde společnost sídlí, a přesto žádá správní orgán I. stupně, aby mu za účelem výkonu této „činnosti“ bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, nelze posoudit jinak než jako jednání ryze účelové, jehož cílem je zastříhat pravý důvod pobytu žalobce na území České republiky. Soud odmítl tvrzení žalobce, že mu nelze klást k tíži, že doposud nezapočal fakticky vykonávat funkci jednatele, neboť tato skutečnost mu nebyla ze strany správních orgánů vytýkána.

Soud dále nesouhlasil s tvrzením žalobce, že v žalobou napadeném rozhodnutí není uvedeno, za jakým účelem by měl žalobce zneužít účelu pobytu. Ze znění zákona o pobytu cizinců nevyplývá pro správní orgány povinnost zjišťovat konkrétní skutečnosti, tj. za jakým konkrétním účelem hodlá žalobce pobyt zneužít. Dle stanoviska soudu je zcela postačující zjištění důvodných obav o jeho zneužití a to bylo splněno.

Podle závěru soudu tak není námitka nezákonnosti-nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí relevantní. Soud neshledal rozpor výroku s odůvodněním rozhodnutí, obě rozhodnutí obsahují náležité právní závěry, které vyplývají z rozhodných skutkových okolností a v nich uvedené důvody jsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Odůvodnění rozhodnutí jsou logická, vyplývají z nich skutkové a právní důvody, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí.

Soud nevešel ani na druhou žalobcem uplatněnou námitkou o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Předně je třeba uvést, že správní orgány nejsou ve správním řízení vázány návrhy účastníků na doplnění dokazování. Jsou povinny ve věci provést ty důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. V protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 3. 5. 2010 jsou obsažena tvrzení žalobce, ze kterých jednoznačně vyplývají veškerá rozhodná skutková zjištění. Konkrétně, že sám žalobce nemá žádné informace ohledně výkonu své funkce jednatele, o společnosti, ve které má tuto funkci vykonávat. Z vyjádření žalobce tak nelze než dojít k závěru, že žalobce nevykonával funkci jednatele ve společnosti ani ke dni vzniku své funkce ani v době, kdy s ním byl sepsován protokol. S ohledem na absolutní neznalost náplně práce žalobcem tak bylo možno posoudit postoj žalobce jako jednání osoby, která nemá základní znalosti o fungování společnosti, ve které pracuje a jíž řídí. Soud má za to, že postup správních orgánů, které již dále dokazování ve věci nedoplňovaly, byl v souladu s právní zásadou, že povinnost tvrzení předchází povinnosti důkazní. Pokud sám žalobce ke svému počínání ve společnosti nic konkrétního netvrdil a nemohl tak být spolehlivě zjištěn účel pobytu, pro který podává žádost, pak byl zcela správný a hospodárný postup správního orgánu I. stupně, který poté, co zjistil rozhodné skutečnosti, jež znemožňovaly žádosti žalobce vyhovět, neprováděl v souladu s ustanovením § 51 odst. 3 správního řádu již další dokazování a žádost zamítl.

Lze tak shrnout, že správní orgány dostaly své povinnosti dané ust. § 2, § 3 správního řádu a zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný pro řádné posouzení skutkového stavu a na základě takto zjištěného skutkového stavu učinily právní posouzení, které je v souladu se zákonem, jakož i ustálenou judikaturou (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 80/2011-69).

Soud považuje za lichou i třetí žalobou uplatněnou námitku spočívající v nesprávném procesním postupu správních orgánů. Žalobce namítal, že žalovaný neměl přistoupit k rozhodnutí o neudělení povolení k dlouhodobému pobytu, ale měl postupovat podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Soud plně přisvědčuje právnímu posouzení zjištěného skutkového stavu správními orgány. Žalobce podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu a o této žádosti bylo správními orgány rozhodováno podle ust. § 46 odst. 1 ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců. Žalobci nebyl dlouhodobý pobyt udělen, neboť bylo zjištěno, že hodlá vízum zneužít k jinému účelu, než je v žádosti o udělení víza uvedeno. Skutečnosti rozhodné pro posouzení žádosti policie zjistila v průběhu řízení o žádosti žalobce zejména z jeho vyjádření a výpisu z obchodního rejstříku společnosti, ve které měl být žalobce jako jednatel zaměstnán. Nebyl tak dán důvod pro postup správních orgánů podle ust. § 37 odst. 1 písm. b) citovaného zákona, k jehož užití policie přistoupí za jiných skutkových okolností, např. pokud zjistí důvod pro zrušení platnosti víza ze své úřední činnosti. Správní orgán I. stupně a žalovaný, který jeho postup potvrdil, tak jednal v souladu se zněním zákona upravujícím řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu cizince, tj. o udělení/neudělení víza podle § 56 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců.

Pokud žalobce v žalobě uváděl, že je ustálenou rozhodovací praxí správních orgánů akceptace přechodného období 60 dní při změně účelu, případně změny zaměstnavatele, či

obchodní společnosti, zůstalo jeho konstatování pouze v obecné rovině. Žalovaný takovou praxi popřel, žalobce konkrétní případ nejednotnosti rozhodovací praxe žalovaného neuvedl. Soud se proto touto námitkou více nezabýval, sám porušení zásady podle § 2 odst. 4 správního řádu nezjistil.

Soud se neztotožnil ani se čtvrtou žalobcem uplatněnou námitkou, vytykající žalovanému projev libovůle v rámci správního uvážení.

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí NSS sp.zn. 2 As 55/2007 a 2 As 31/2005) úvahou správních orgánů nelze rozšiřovat zákonné podmínky pro splnění zákonem stanoveného účelu. Podle stanoviska soudu žalovaný v projednávané věci při svém hodnocení splnění zákonných podmínek § 56 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců nevybočil ze zákonem stanovených mezí. Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný se k odborným znalostem žalobce k výkonu funkce jednatele obchodní společnosti nevyjadřoval a jeho poukaz na příslušná ustanovení obchodního zákoníku k povinnostem jednatele byla zcela na místě. Správní orgány tak při svém rozhodování nerozšířily své úvahy nad rámec stanovený zákonem ani nepožadovaly splnění podmínek, které zákon žadateli o udělení dlouhodobého pobytu neukládá. K porušení zákazu libovůle tak nedošlo. Postup správních orgánů neodpovídá ani výkladu pojmu „libovůle“, jak jej učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2006 č. j. 2As 31/2005-78 kde uvedl, že *„libovůle nesmí existovat ani při posuzování splnění těch podmínek, které v zákoně výslovně stanoveny jsou. I při jejich posuzování je totiž žalovaný vázán obecnými ústavními principy a hodnotami, jako jsou zejména proporcionalita, rovnost, důstojnost, legitimní očekávání účastníků, právní jistota, předvídatelnost apod.“*

Při ústním jednání právní zástupce žalobce nově vytkl nesprávné použití zákonných ustanovení upravujících pobyt cizince na základě uděleného víza, namísto zákonných ustanovení upravujících řízení o povolení k dlouhodobému pobytu. Vzhledem k tomu, že tato námitka byla uplatněna po zákonem stanovené lhůtě (§ 71 odst. 2, věta druhá s.ř.s.), soud se jí nezabýval.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, soud proto nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný, úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. října 2014

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková